

SPORTERNA SOM FÖRSVANN

Popsporten som blev en parentes

BASKET. För exakt 30 år sedan, till säsongen 1974/75, fick Hammarby ett basketlag i högsta divisionen närmast till skänks. Elitklubbarna Brännkyrka och Oliv, båda med hemmaplan i Brännkyrkahallen i Midsommarkransen, gick samman och upp i Hammarby IF. Basket hade på ett par år blivit en popsport och Hammarby hade statusen av en popklubb, så detta framstod väl som en perfekt kombination för alla parter.

Helt lyckat blev det nu kanske inte. Som det ofta visat sig så står det inte med automatik ett par tusen människor med halsdukar och sjunger bara för att man klistrar "Hammarby" på en företeelse. Den breda hammarbypubliken sökte sig aldrig till basketmatcherna (toppsäsongen 1975/76 var publiksnittet i seriespelet 718 åskådare). Och basketvågen i Sverige ebbade ut snabbare än någon handbollsentusiast hade vågat hoppas. Sommaren 1985 upphörde verksamheten i Hammarbys basketsektion.

Kvar fanns, förutom en hel del minnen och faktiskt ett antal personer som blivit hammarbyare, en tvist om ekonomin mellan basketsektionen och huvudstyrelsen. Och för farbröderna i den senare hade väl korgboll heller aldrig haft någon högre status.

Det började annars bra. En stomme av spelare från Brännkyrka, kompletterad med de bästa från Oliv, utgjorde inget dåligt lag. Brännkyrka hade gått till SM-slutspel föregående säsong. Oliv hade åkt ur. Dessutom förstärkte man med centern Lorens Skjöldebrand (202 cm) från Alvik. Coach var den ansedde Leif Bolling. Första matchen slutade visserligen med storförlust, 43-89, men den kom borta mot Alvik, som vid denna tid hade

Biljett från första hemmamatchen i slutspelet säsongen 1975/76. Inför 1700 åskådare förlorade Hammarby med 72-79 mot Södertälje BBK.

ett av Europas bättre lag. När den förste amerikanske spelaren, Reggie Speights, var på plats till den sjätte matchen började det gå uppåt och när den andre, Steven Hill, kom med i laget i februari så var Hammarby under en kort period landets hetaste lag. Snabba uppspel, kombinerat med ett varierat försvarsspel utgjorde grunden. Segerraden bröts på hemmaplan i näst sista matchen mot Högsbo, men då var slutspelschansen redan borta. Hade de två amerikanerna funnits med från start hade detta slutspel troligen nåtts.

Året därpå tog man sig emellertid dit. Hösten hade dock varit turbulent och nye amerikanske coachen Doug Sheppard fick gå strax före jul. Med Leif Bolling återinsatt stabiliserades spelet. I slutspelet blev det dock förlust i semifinalen med 1-3 i matcher mot Södertälje BBK, segern kom på bortaplan. Därmed var

kulmen nådd för verksamheten, kom det att visa sig.

Säsongen 1976/77 blev laget visserligen femma, men 1977/78 slutade med degradering ur högsta serien. Av ekonomiska skäl hade bara en amerikan behållits, Steven Hill. När han dog i en trafikolycka inför säsongsavslutningen framstod läget som tämligen hopplöst och nedflyttningen blev ett faktum. Två säsonger 1979/80 och 1982/83 var man uppe igen, men båda sejourerna blev således endast ettåriga. Laget byggde då till stor del på egna produkter. Till detta kommer att damlaget gjorde en säsong i högsta serien 1983/84 samt att man under några år bedrev en betydande ungdomsverksamhet med bas i Brännkyrkahallen, bl.a. vann man JSM för herrar 1978.

Basketen kom dock aldrig att bli någon riktigt naturlig del av Hammarby IF. Ett av de misstag som begicks var kanske

trots allt att flytta många matcher till Eriksdalshallen. För även om Brännkyrkahallen var alldeles för liten så var det i trakterna kring Midsommarkransen och Aspudden som själen fanns. Kanske borde man ha hållit fast vid detta basketfäste och försökt bygga en egen publikkultur där. Dock ska också beaktas att nedläggningen kom vid en tid då det mesta började gå utför i Hammarby, så det var kanske inte så konstigt att just denna verksamhet föll ifrån vid 1980-talets mitt.

Men visst bjöds det också på ett antal oförglömliga minnen innan det var över: Som segern mot Alvik med 91-87 i en absolut proppfull och gungande Eriksdalshall (drygt 3000 åskådare) vintern 1976. Och bortasegern i SM-slutspelet mot Södertälje BBK i Scaniarinken 1976, när Lasse Wetterström avgjorde i matchens sista sekund.

Eller när Reggie Speights mot KFUM Uppsala vintern 1977 för en gångs skull gick för fullt, raderade ut den då hetaste amerikanen i ligan (Larry Robinson) och spelade basket på NBA-nivå.

Och när Steven Hill och Reggie Speights i en match mellan de amerikanska spelarna i Sverige och svenska landslaget i ett anfall passade bollen mellan sig så många gånger att ingen hann uppfatta vad som egentligen hände innan bollen föll ned ur korgen.

Eller då tredjecentern Thore Gebart hookade i en straffretur mellan tre tvåmetersspelare i det amerikanska collegelaget Stags Fairfield i nyårsturneringen MacArvid Cup 1975; en häpnare tystnad har troligen aldrig förekommit i Eriksdalshallen.

Och då Steven Hill vägrade gå och ställa sig för att ta retur när Hammarby hade straffkast och Leif Bolling blev vansinnig. När straffkastet satt så lipade Hill glatt åt Bolling, som inte kunde göra annat än att garva åt saken.

På något märkligt sätt kom det trots allt att bli rätt mycket Bajen över vad som ändå måste ses som en relativ parentes i Hammarbys historia.

ANDERS KUICK

Fotnot:

Texten publiceras med reservation för stavningen av en del namn då denna varierar på de mest häpnadsväckande sätt i källorna.

Lagfoto inför säsongen 1976/77. Reggie Speights har ännu inte återvänt från New York, basket spelas fortfarande i canvasskor från Converse och coacherna har jackorna kvar från Brännkyrkatiden. Övre raden fr.v. Leif Bolling (coach), Steven Hill, Bernt Malion, Rune Johansson, Bengt Axelsson, Thore Gebart (ass. coach). Nedre raden fr.v. Dick Degernäs, Peter Lönnving, Jan Straume, Dag Jिंगståhl, Gunnar Straume, Arturs Veigurs, Roger Jerreholt. (Saknas på bilden gör även Kjell Gunnå.)

Några profiler i Hammarby Basket

Leif Bolling, coach 1974-78 (assisterande hösten 1975), 4 landskamper som spelare. Även fotbollstränare, bl.a. 1990 för Tyresö FF i division 1. Bror till Björn Bolling fotbollstränare i Hammarby 1975-77 och 1985.

Dick Degernäs, 185 cm, guard. En av de spelare som kom från Oliv. Passade perfekt in i dåtidens hammarbyimage. Landslagsspelare. Coachade laget 1982/83.

Steven Hill, 201 cm, center. Kom från New York, men hade spelat collegebasket för West Texas State University. Aningen svårcoachad, men underbar när han hade flyt. Vissa dagar satt alla skott klockrent, andra kunde han missa plankan. Stark returtagare, som trots en fryntlig uppsyn kunde vara riktigt elak på planen. Ett av hans shownummer var att först slänga bollen i plankan och sedan dunka baklänges. Omkom i en trafikolycka i Tureberg i februari 1978 på väg till match i Eriksdalshallen.

Bernt Malion, 203-206 cm (uppgifterna varierar), center. Ännu under utveckling då laget ramlade ur 1978. Flyttade då till collegespel i USA, återkom till Sverige och vann två SM-guld med Alvik; 36 landskamper.

Wayne Metzger, 200 cm, forward/center. Den "tredje" amerikanen, collegespelare från Wisconsin, effektiv insidespelare och tung returtagare. Spelade åren 1978-83.

Reginald "Reggie" Speights, 199 cm. Forward från Hunter College på Manhattan i New York, försedd med bockskägg och spindelarmar. Ojämn, men när han var på gott humör en komplett spelare av allra högsta klass; smart, god returtagare och med ett bra skott. Hade som specialitet att söka sig ner i hörnet snett bakom motståndarnas korg och sätta bollen därifrån. Spelade de tre första säsongerna.

Arturs "Ärtan" Veigurs, 190 cm. Cool och rutinerad guard med 44 landskamper, härstammande från Asögatan. Spelade hela "storhetstiden". Coach tillsammans med Kurt Jimmerfors 1978/79.

Lars "Lasse" Wetterström, 190 cm, forward. Jurist från Eskilstuna. Mannen som aldrig hade varit i närheten av vare sig skivstång eller solarium, men utrustad med ett av Sveriges bästa skott alla kategorier. Detta var långt före 3-poängsskottens tid och han hade varit dubbelt så värdefull i dagens basket. Spelade tyvärr bara de två första säsongerna.